

„ייתכן, אפוא, שבמידה מרובה יותר תימצא צדקה בדבר הגדול יותר, ותהא קלה יותר לתפיסה. ובכן, אם רוצים אתם בכך, נבקש אותה קודם במדינות, לעמוד על טיבה. ולאחר מכן נעיין בה גם בכל פרט ופרט, ונמצא בצורה הקטנה את דמיונו של מה שגדול יותר.”

„דומני”, אמר, „שדברי טעם אתה אומר.”

„ואם במדינה מתהווית”, אמרתי אני, „נתבונן בשיחנו, כלום לא נראה גם את צדקתה ורשעותה בהתהוותן?”

„אולי”, אמר הלה.

„ונוכל לקוות שאגב כך נראה את מבוקשנו ברווחה יתירה?”

„יתירה בהרבה.”

„וכי מנוי וגמור הוא עמנו, שנשתדל ללכת בדרך זו עד סופה? שזאת היא, כמדומני, מלאכה לא פעוטה! ובכן, שקלו-נא בדבר!”

„כבר שקלנו בו”, אמר אדימאנטוס; „אל תשנה מהצעתך.”

„מדינה — מתהווית”, אמרתי אני, „כמדומה לי, כיון שכל אחד מאתנו אינו דיו לעצמו, והוא זקוק לרבים זולתו. או שמא רואה אתה ראשית ישובה-של-מדינה שאינה זו?”

„אין שום ראשית אחרת”, אמר הלה.

„אחד, אפוא, מסתייע בחברו, בזה לצורך זה ובזה לזה, וכך, בשל ריבוי הצרכים, הרי הם מכנסים שותפים ועוזרים רבים לישוב אחד, ולישוב זה שבצוותא קראנו בשם, מדינה. לא כן?”

„בוודאי.”

„הבה, אפוא”, אמרתי אני, „נבנה-נא בשיחנו מדינה מראשיתה. והרי יבנה אותה, כפי שנסתבר, הצורך שלנו.”

„כמובן.”

„והלא הראשון והגדול שבצרכים הוא התקנת המזון, כדי להיות זלחיות.”

„בלי ספק.”

„והשני במעלה — התקנתה של דירה; והשלישי — של לבוש וכיוצא בזה.”